

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **B.**, so sídlom v T., proti žalovanému **V.**, bývajúcemu v T., zastúpenému JUDr. M., advokátom v B., **o zaplatenie 29,87 € (900,- Sk) s príslušenstvom a iné**, vedenej na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 12 C 22/2001, o dovolaní žalovaného proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave z 30. apríla 2009, sp. zn. 10 Co 8/2009, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalovaného **o d m i e t a .**

Žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Trnava uznesením zo 6. októbra 2008, č.k. 12 C 22/2001-496 v spojení s opravným uznesením zo 7. novembra 2008, č.k. 12 C 22/2001-526 odmietol podanie žalovaného zo dňa 25. júna 2005 v spise pôvodne vedenom pod sp. zn. 18 C 342/2001, ktorý je natrvalo pripojený k spisu 12 C 22/2001, a to čiastočne v časti petitu, kde sa domáhal „stornovať všetky vyčíslené poplatky z omeškania žalobcovi (V.) z dôvodu, že boli vyčíslované z neprávne vykazovanej istiny“ a v časti, kde sa domáhal „v budúcich rokoch po právoplatnosti rozsudku uskutočňovať predpisy výšky mesačnej zálohy nájomného a mesačnej zálohy na úhrady za plnenia poskytované s užívaním bytu vo výške 1/12 zo skutočných nákladov predchádzajúceho roka, týkajúce sa samostatného družstevného domu na H. ulici X.“. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že žalovaný neodstránil vady podania, ktoré by podľa svojho obsahu mohlo byť návrhom na začatie konania, nedoplnil ho o zákonom požadované náležitosti v zmysle výzvy a pre tento nedostatok nemohol v konaní pokračovať.

Krajský súd v Trnave na odvolanie žalovaného uznesením z 30. apríla 2009, sp. zn. 10 Co 8/2009 napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne v zmysle § 219 O.s.p. potvrdil. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že sa stotožnil s obsahom tej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia prvostupňového súdu, podľa ktorej vzájomná žaloba žalovaného v častiach dotknutých odmietnutím podania i po urobení výzvy súdu prvého stupňa (pojatej do uznesenia z 21. januára 2008, č.k. 12 C 22/2001-398, doručeného žalovanému 28. januára 2008 a určujúceho na odstránenie väd lehotu 15 dní od doručenia uznesenia), trpela vadami znemožňujúcimi jej vecné prejednanie. Nesúhlasil však s konštatovaním súdu prvého stupňa, že lehota na odstránenie väd vzájomnej žaloby žalovanému uplynula márne a že tento podanie neopravil a nedoplnil (navodenie dojmu, že žalovaný mal ostať celkom nečinným), nakoľko dôvodnosť námietky odvolateľa (žalovaného) o reagovaní ním (na výzvu súdu) podaniami z 31. januára 2008, 7. a 8. februára 2008 a napokon i zo 16. júla 2008 automaticky nemala za následok, že by o vzájomnej žalobe po takýchto úpravách bolo už možné ďalej vecne konať (najmä teda vykonať potrebné dokazovanie a vyniesť aj rozsudok, ktorý by bol nielen dostatočne určitým, ale mohol sa i stať potencionálnym predmetom exekúcie – v prípade neplnenia si ním uložených povinností osobou z takéhoto rozhodnutia povinnou). Mal za to, že žalovaný síce učinil zadosť požiadavke súdu prvého stupňa na vyčíslenie ním jednotlivých poplatkov z omeškania majúcich sa (podľa vzájomnej žaloby) stornovať, neurobil tak však vo vzťahu k objasneniu samotnej podstaty požiadavky na „stornovanie“ (celkom jednoznačným vyjadrením toho, čo konkrétne s výnimkou upustenia od vymáhania a prípadného účtovného odpísania pohľadávok podľa žalovaného len domnelých by žalobca mal urobiť) a rovnako v prípade požiadavky na uskutočnenie predpisov tzv. zálohových platieb v budúcnosti okrem zotrvania na mechanizme ich odovzdania od pomernej časti skutočných nákladov predošlého roka nevymedzil (spôsobom požadovaným súdom prvého stupňa) výšku platieb tak, aby bolo zrejmým aj to, ako by sa okrem rozúčtovania na jednotlivé mesiace roka malo zabezpečiť aj náležité rozúčtovanie predpisov medzi jednotlivé byty v dome, ktorého súčasťou je aj byt obývaný žalovaným.

Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný, ktorý navrhol uznesenie odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania odôvodnil ustanovením § 237 písm. f/ O.s.p. tvrdiac, že postupom odvolacieho súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Namietal, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, rozhodnutie vychádza zo skutkového

zistenia, ktoré nemá v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní a rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Mal za to, že súdu predložil všetky dostupné údaje a doklady týkajúce sa jeho bytu. V dôvodoch dovolania rozoberal skutkový a právny stav veci.

Žalobca sa k dovolaniu žalovaného nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.), a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto opravný prostriedok nie je prípustný.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol uznesením. V zmysle ustanovenia § 239 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnuté zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p.) alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/ veta prvá O.s.p.). Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Dovoláním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu nemá znaky vyššie uvedených uznesení. Odvolací súd potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa a vo svojom uznesení nevyslovil, že je proti nemu dovolanie prípustné. V danej veci nejde ani o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia a ani

o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti uzneseniu podľa § 239 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Existenciu žiadnej podmienky prípustnosti dovolania uvedenej v tomto zákonnom ustanovení dovolací súd nezistil.

So zreteľom na žalovaným tvrdený dôvod prípustnosti dovolania sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zameril na otázku opodstatnenosti tvrdenia, že v prejednávanej veci mu súdom bola odňatá možnosť pred ním konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Pod odňatím možnosti pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.) treba rozumieť taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom obhájenia a ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. O postup odnímajúci účastníkovi možnosť pred súdom konať ide tiež vtedy, ak súd podľa § 43 ods. 2 O.s.p. odmietne podanie (žalobu), hoci podmienky pre tento postup nie sú dané.

Keďže súd (až na prípady uvedené v zákone - viď § 81 ods. 1 O.s.p.) nezačína konanie z vlastnej iniciatívy, ale na podnet účastníka, je zásadne vecou toho, kto navrhuje začatie konania, aby žalobu prispôbil po stránke formulačnej a obsahovej ustanoveniu § 79 ods. 1 O.s.p.

Najdôležitejšou obsahovou náležitosťou žaloby je žalobný návrh (petit). V ňom žalobca uvádza, ako by podľa jeho želania mal súd rozhodnúť, resp. ako by mal znieť výrok jeho rozsudku. Ním zároveň stanovuje rozsah požadovanej súdnej ochrany a určuje súdu medze toho, o čom a ako má rozhodnúť. Pretože v podstate ide o návrh súdneho výroku, kladie zákon na formuláciu petitu určité požiadavky, rešpektovaním ktorých sa zabezpečuje presnosť a určitosť výrokov rozsudkov. Občiansky súdny poriadok, ktorý vyžaduje, aby žalobcov návrh bol vyjadrený úplne presne a určito, zohľadňuje zároveň, že pri podaní žaloby, t.j. na začiatku procesu posudzovania skutkových a právnych okolností rozhodujúcich pre tú - ktorú vec, nemusí byť ešte známy ich celkový rozsah a dopad na prejednávajúcu vec; práve preto pripúšťa procesnú možnosť, aby žalobca za konania so súhlasom súdu spresnil žalobu a dokonca ju aj zmenil (§ 95 ods. 1 O.s.p.). Uvedená možnosť nemení nič na povinnosti žalobcu vymedziť vždy petit žaloby spôsobom dostatočne presným, zrozumiteľným a určitým, umožňujúcim kedykoľvek v konaní jasnú orientáciu v tom, čo je predmetom konania. Ani vo vyššie spomenutých prípadoch, kedy žalobcovi určité dôvody subjektívnej alebo objektívnej povahy môžu spôsobovať ťažkosti pri formulovaní a obsahovom vymedzení žalobného návrhu, nemožno ustúpiť od požiadavky určitosti žalobného petitu, pretože ten je pre súd vždy rámcom rozhodovania, z ktorého nesmie vybočiť a ktorý môže prekročiť len v taxatívne vymedzených prípadoch (§ 153 ods. 2 O.s.p.). Kedykoľvek v priebehu konania musí byť zrejmé, o čom sa koná; to, čo je predmetom konania, ale v žiadnom prípade nemôže byť určené až dodatočne výsledkami súdneho dokazovania (vrátane dokazovania znaleckým posudkom).

Podľa dovolacieho súdu z návrhu na začatie konania ani z jeho doplnenia nemožno žalovaným uvedený petit v časti, kde sa domáhal „stornovať všetky vyčíslené poplatky z omeškania žalobcovi z dôvodu, že boli vyčíslované z neprávne vykazovanej istiny“ a v časti, kde sa domáhal „v budúcich rokoch po právoplatnosti rozsudku uskutočňovať predpisy výšky mesačnej zálohy nájomného a mesačnej zálohy na úhrady za plnenia poskytované s užívaním bytu vo výške 1/12 zo skutočných nákladov predchádzajúceho roka, týkajúce sa samostatného družstevného domu na H. ulici X.“, považovať za presný a určitý, aby súdne rozhodnutie bolo (z materiálneho hľadiska) vykonateľné a aby nastali právne účinky, ktoré žalovaný sledoval podaním návrhu na začatie konania, nakoľko chýbajúce náležitosti podania nedoplnil.

Vzhľadom na to, že žalovaný napriek súdnej výzve spôsobom v nej uvedeným petit žaloby v týchto častiach riadne nešpecifikoval a vadu (neurčitosť) predmetného podania neodstránil, postupoval súd prvého stupňa správne, keď toto jeho podanie v časti, ktorou sa domáhal „stornovať všetky vyčíslené poplatky z omeškania žalobcovi z dôvodu, že boli vyčíslované z neprávne vykazovanej istiny“ a v časti, kde sa domáhal „v budúcich rokoch po právoplatnosti rozsudku uskutočňovať predpisy výšky mesačnej zálohy nájomného a mesačnej zálohy na úhrady za plnenia poskytované s užívaním bytu vo výške 1/12 zo skutočných nákladov predchádzajúceho roka, týkajúce sa samostatného družstevného domu na H. ulici X.“, odmietol (§ 43 ods. 2 O.s.p.). Rovnako správne postupoval odvolací súd, keď jeho uznesenie ako vecne správne potvrdil, a to aj napriek upresneniam žalobného petitu žalovaným, keď tento zostal aj naďalej neurčitý. Keďže odvolací súd postupoval v medziach zákona, nie je opodstatnené tvrdenie žalovaného, že jeho postupom mu bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Pokiaľ ide o námietku dovolateľa, že rozhodnutie vychádza zo skutkového zistenia, ktoré nemá v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní, dovolací súd považuje za potrebné uviesť, že tento dovolací dôvod, ktorý bol obsiahnutý v ustanovení § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. účinného do 31. augusta 2003, nie je od účinnosti zákona č. 353/2003 Z.z., ktorým bol zmenený a doplnený Občiansky súdny poriadok, súčasťou našich procesných predpisov.

Skutočnosť, že by konanie prípadne aj bolo postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, môže byť len odôvodnením dovolania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. v prípade, ak je dovolanie prípustné, a nie dôvodom jeho prípustnosti podľa § 236 a nasl. O.s.p.

Keďže v danom prípade dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je podľa § 239 O.s.p. prípustné a vady uvedené v § 237 O.s.p. neboli zistené, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaného ako neprípustné podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. odmietol.

V dovolacom konaní úspešnému žalobcovi vzniklo právo na náhradu trov konania proti žalovanému, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p.

a § 142 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky mu však žiadne trovy dovolacieho konania nepriznal z dôvodu, že nepodal návrh na ich priznanie.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 14. januára 2010

JUDr. Vladimír M a g u r a, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková